

MANIFESTO

**Novo kemijsko vjenčanje
Christiana Rosenkreutza
1616. - 2016.**

Cosmica lex successit !

MANIFESTO

1616. - 2016.

**Novo kimijsko vjenčanje
Christiana Rosenkreutza**

Prvo izdanje: siječanj, 2016.
Sva prava pridržana.

MANIFESTO

Kao autor ovog Manifesta, rado bih se predstavio prije nego što počnete čitati. U prošlosti bio sam poznat pod imenom Christian Rosenkreutz, mitski utemeljitelj Reda Ruže i Križa, jednog tajnog društva čije su porijeklo povjesničari ezoterije postavili na početak 17. stoljeća, ali čija je tradicija bitno starija budući da seže unatrag do Škola misterija Starog Egipta.

U „*Fama Fraternitatis*“, izdanoj 1614. godine, jasno se objašnjava zašto i kako sam, nakon što sam prošao svijet u traganju za najvećim učenjacima onog vremena, na kraju došao do toga da osnujem Red Ruže i Križa. Izvorno sastavljen od nekoliko članova koji su bili upoznati s hermetikom, alkemijom i kabalom, on se postupno proširio i očuvao do danas. Kao njegov utemeljitelj i nadalje sam bdio nad njegovom sudbinom katkad sa spiritualne razine, katkad ovdje inkarniran.

Drugi Manifest bio je izdan 1615. godine: „*Confessio Fraternitatis*“. Ne ulazeći u detalje, rekao bih da je on nastavak Manifesta „*Fama Fraternitatis*“ i upotpunjuje ga tako da prikazuje pravila i funkcije Bratstva Ruže i Križa kako sam ih ja postavio. Tu se nalaze i objave o „*Liber Mundi*“ (Knjiga svijeta), o istinskom cilju alkemije i o znanosti o dostizanju spiritualne regeneracije čovječanstva koju posjeduju pripadnici Ruže i Križa.

Treći Manifest, objavljen 1616. godine, pridodan je dvama prethodnima: u jednom od njih izvješćuje se vrlo različitim stilom o snu koji sam imao u to vrijeme kad sam osnovao Red Ruže i Križa. Za vrijeme tog sna vidio

sam sebe na inicijatorskom putovanju koje je trajalo sedam dana i na čijem kraju sam bio pozvan na vjenčanje kralja i kraljice, koje se odvalo u jednom tajnovitom dvorcu. Ovaj je alegorijski san, u kojem su raširene alkemijske aluzije, bio predmetom mnogih interpretacija; poneke od njih bile su poučne i inspirativne, druge suprotno tome fantastične ili čak apsurdne.

U mojem sadašnjem životu rođen sam 13. prosinca 1982. godine u Parizu, Gradu svjetla, gdje su se pripadnici Ruže i Križa 1623. godine učinili poznatima tako što su svuda po gradu na ulicama postavili plakate. Dopusnite mi da podsjetim na to što je na njima pisalo:

„Mi, zastupnici najvišega Kolegija Ruže i Križa, zadržavamo se vidljivi i nevidljivi u ovome gradu i to milošću Svemogućeg. Njemu se obraća srce pravednika. Mi pokazujemo i poučavamo kako se bez knjiga i crteža govori na svim mogućim jezicima u zemljama u kojima se hoćemo pojaviti kako bismo tamo ljude, koji su naši bližnji, očuvali od zabluda i smrti.

Osjeti li netko želju iz čiste radoznalosti doći k nama, neće mu uspjeti stupiti s nama u vezu. No ako ga vlastita volja istinski potakne upisati se u registar našega Bratstva, onda ćemo mu zaista dati da vidi istinu naših obećanja, jer mi možemo prosuditi misli drugih, tako da se zaista ne osjećamo potaknuti nastaniti se u ovome gradu, jer već istinskim htjenjem povezane misli našeg čitatelja imaju snagu da se upoznamo s njime, a također i snagu da se on upozna s nama.“

Budući da želim ostati anonimn, neću vam obznaniti niti gdje stanujem niti što činim, niti išta što bi vas moglo dovesti do mene. U suglasju s pravilima, koje smo moja Braća i ja prije postavili, moram ostati „nevidljiv“. Možda ćemo se jednoga dana susresti, ali u tom slučaju ja ću biti taj koji se vama obraća. U svakom slučaju trebate znati da moja predanost Ruži i Križu ostaje bezuvjetna i da je to moj spiritualni put i ostat će to sve do moje zadnje i konačne reintegracije u Univerzalnu Dušu.

Vi možete meni vjerovati: nikada ne bih sebi uzeo vremena i truda pisati ove stranice da nisam osjetio jaku neminovnost da to učinim nakon sna koji sam imao 20. ožujka 2015. godine, početkom proljeća, čija su me vrsta i sadržaj naveli na to da načinim ovo izvješće. Prosudite sami: nakon što sam legao u krevet – pri čemu nisam izostavio meditirati o upravo proživljenom danu koji je, kako mi izgleda, u svakom slučaju bio konstruktivan – zaspao sam. Kad je moj san bio vrlo dubok, iznenada sam se ugledao u jednom staklenom jajetu koje je bilo visoko tri metra i nekoliko centimetara debelo. Potpuno prozirno i simetrično, bilo je posebne ljepote i ujednačenosti. Nalazio sam se u njegovom središtu kao u levitaciji i osjećao sam se izričito dobro.

Nakon što je moje čuđenje popustilo, pažljivo sam promatrao jaje. Tako sam vidio na gornjem dijelu, ugraVirane u staklo sa istim međusobnim razmakom na vanjskoj strani, simbole Soli, Mercuriusa i Sumpora: $\ominus \text{♀} \text{♁}$. Oni su bili poredani tako da ih se moglo povezati u imaginarni trokut.

Na polovici visine jajeta raspoznao sam simbole Zemlje, Zraka, Vode i Vatre: $\nabla \triangle \nabla \triangle$. Tako kako su bili postavljeni na njegovom opsegu, oblikovali su imaginarni kvadrat.

Na donjem dijelu jajeta, također i ovdje na istom međusobnom razmaku, moj pogled je pao na hebrejska slova Aleph, Mem i Šin: $\aleph \ mem \ \aleph$. Također su se i ona mogla povezati u imaginarni trokut.

Uočio sam da je gornja izbočina jajeta bila okružena prikazom Sunca i da se u polukrugu dolje nalazio prikaz Mjeseca.

Za vrijeme dok je moj pogled prelazio od gore prema dolje, mogao sam sa svoje lijeve strane čitati: ***Ad Rosam per Crucem***, a odozdo prema gore s moje desne strane: ***Ad Crucem per Rosam***. To je sasvim odgovaralo ezoterijskoj formuli s kojom su upoznati svi pripadnici Ruže i Križa, a o kojoj se ovdje ipak obavijam šutnjom...

Prva etapa

Lunae auspiciis...

Iznenada se jaje počelo polagano vertikalno uzdižati, prije nego se polako zaustavilo. Nisam mogao reći koliko je taj uspon trajao, ali sam osjećao da sam doveden u jednu drugu dimenziju. Taj se osjećaj potvrdio kada sam, gledajući prostor oko sebe, mogao promatrati Zemlju. S obzirom na tako lijep i izvanredan pogled, bolje sam razumio zašto se ona naziva „*plavi planet*“ i zašto su astronauti toliko obuzeti kada ju vide sa svoje svemirske postaje ili iz svemirskog broda, tako da više ne dvoje o postojanju Boga. Za vrijeme dok sam bio uronjen u to promatranje, čuo sam tihi glas koji je došao iz prostora:

„Gledaj veliko djelo Mjeseca: ljudski rod, čiji si ti dio, povezan je s prirodom i živi u potpunoj harmoniji s njome. Ljudi su na kraju razumjeli da je privilegij živjeti na planetu, koji je majka njih i životinja, i da su životinje, prema kojima osjećaju ljubav i respekt, njihova braća. Još bolje, oni znaju da su sva bića, koja nastanjuju Zemlju, u istoj mjeri posude Univerzalne Duše i da svako od njih, na svojoj razini i na svoj način ima udjela u kozmičkoj evoluciji.“

Pokušavajući osjetiti odakle je došao taj glas, otkrio sam nedaleko od sebe eteričnu siluetu sa srebrnim nijansama, koja je gledala u mom smjeru. Istovremeno obuzet i fasciniran tim viđenjem, razmišljao sam o smislu koji bih joj mogao dati u odnosu na idilični prikaz

koji se pružao mojem pogledu za vrijeme dok se jaje, u kojem sam se još uvijek nalazio u levitaciji, ponovno nije uzdiglo.

...Cosmica lex successit !

Druga etapa

Martis auspiciis...

I ovdje, nakon nekog vremena, koje nisam mogao procijeniti, to jaje je opet zastalo. Pogled, koji mi se sada pružao, bio je isto tako fascinantno i inspirativno, ali sada sam imao jedan drugi širi pogled na Zemlju. Za vrijeme dok sam ju pun sreće promatrao, pojavila se druga eterična silueta, izuzetno svjetleća crvena. Dok me je prijateljski, ali intenzivno gledala, izgovarala je:

„Gledaj veliko djelo Marsa: ekonomija u cijelom svijetu je u cvatu i doprinosi dobrobiti svih građana, tako da je društvo miroljubivo i harmonično. Zasnovana na jedinstvenoj valuti, povoljna je također za razmjenu među narodima i čini ih solidarnima. Više ne postoji siromaštvo i nevolja jer svatko ima ono što mu je potrebno da bi bio sretan i živio u dobrim uvjetima na materijalnoj razini.“

Dok sam promatrao Zemlju i pri tome slušao kako spiritualno biće meni govori, zaključio sam da se staklo jajeta malo zacrvenjelo, a da to nije previše utjecalo na boje koje sam izvan njega mogao vidjeti. Osim toga, opazio sam da se njegova izvorna debljina malo smanjila, što me ipak nije zabrinjavalo. Osjećao sam se vrlo dobro i imao sam veliki osjećaj lakoće...

...Cosmica lex successit !

Treća etapa

Mercurii auspiciis...

Kada je jaje treći puta zastalo, pogled koji mi se pružio s te „kozmičke etaže“, dodatno uz njegovu još uvijek transcendentnu ljepotu, pobudio je u meni pomalo nemiran, ali ipak vedar svijet. Imao sam takoreći utisak jednog sredehog nereda. Pojavila se jedna druga eterična silueta s narančastim svjetlosnim refleksima i izložila mi:

„Gledaj veliko djelo Merkura: muškarci i žene koji prebivaju na Zemlji ponašaju se poput građana svijeta, sa svim onim pozitivnim što iz toga proizlazi: surađivanje, dijeljenje, solidarnost, bratstvo... Postoji svjetska vlada; ona ni u kojem slučaju ne nadomješćuje nacionalne vlade, nego jamči njihov suverenitet i pospješuje razmjenu među njima. Globalizacija, dugo vremena zastrašujuća i kritizirana, sada vodi do jedinstva, do međusobnog razumijevanja i socijalnog napretka za sve.“

Na ovome mjestu svoga sna nisam sumnjao u to da će se ovaj rijetki uspon nastaviti te da će moju dušu i nadalje prosvijetliti sublimnim vizijama, ali nisam znao kamo će me voditi. Stoga sam se sljedećoj etapi približavao sa znatiželjom i povjerenjem, pri čemu nisam ispuštao iz vidika Zemlju, za koju stvarno nisam znao je li bila realna ili ne.

...Cosmica lex successit !

Četvrta etapa

Jovis auspiciis...

4

Prije nego što je jaje – čija je ljuska postajala sve tanja dok se crvenkasti izgled pojačavao – nastavilo sa svojim usponom, okrenulo se tako da je gornji dio postao donjim i obratno. Čudnovato, a ne znam zbog čega, nije uopće utjecalo na moje tijelo. Ostao sam u istom stanju, u levitaciji, uspravno, s glavom prema gore.

Imao sam osjećaj da je ova etapa moga uspona trajala mnogo kraće nego prethodna, tako kao da sam prije bio teleportiran nego transportiran. Iznova se moj pogled proširio i Zemlja mi se pojavila na mnogo većoj udaljenosti i daljoj perspektivi. Riječi nisu dostatne kako bi se opisalo što je moja duša sada opazala. Kao i prije, pojavila se eterična silueta u mojoj blizini. Plavkaste iskre, koje su proizašle iz nje, pomiješale su se sa skoro astralnim plavim, koje me okruživalo sa svih strana. Tako mi je bilo rečeno:

„Gledaj veliko djelo Jupitera: svim zemljama i svijetom općenito vladat će se s mudrošću, tako da međuljudski odnosi počivaju na uzajamnom povjerenju i respektu. Vrijeme, kada je politika bila stranačka i uskogrudna, odavno je prošlo. Kao što možeš zaključiti, ona je nerazdjeljivo povezana s filozofijom i nema nikakav drugi cilj osim da potpuno vodi računa i udovolji legitimnim potrebama i željama svih građana bez razlike.“

...Cosmica lex successit !

Peta etapa

Veneriis auspiciis...

Prethodni osjećaj, biti teleportiran, ponovio se sada sve do sljedeće stanke. Ovojnica jajeta postala je još tanja, tako da sam imao osjećaj da se to staklo pretvorilo u kristal. Njegova je crvenkasta boja još uvijek postajala sve intenzivnija; ali to nije nikako umanjilo ono što se pružalo mom pogledu, nego ga je to učinilo još jašnjim.

Iznenada sam osjetio trenutak kada sam petog dana „Kimijskog vjenčanja“ imao čast i privilegij promatrati Veneru, u dubokom snu u jednom krevetu s baldahinom. Kad sam otkrio eteričnu siluetu, koja je došla susresti se sa mnom, shvatio sam zašto sam imao tu viziju. Na mjestu na kojem sam se nalazio, smaragdno zeleno zračenje dovelo me do pomisli o sjevernim i južnim svjetlima, koja polovima Zemlje dodjeljuju to posebno svjetlucanje. Dok me promatrala, govorila mi je:

„Gledaj veliko djelo Venere: konačno vlada mir na ovom planetu, na kojem si bio rođen prije tako mnogo vremena. Upotreba oružja je zabranjena, uključujući državnu razinu. Već i sama pomisao na rat ljudima je mučna, kako onima koji vladaju, tako i onima nad kojima se vlada. Bratstvo među pojedincima i narodima više nije utopija; ono odgovara idealu kojeg svatko u sebi kultivira i izražava u svojoj svakodnevnici. Čovječanstvo konačno živi u ritmu univerzalne ljubavi.“

...Cosmica lex successit !

Šesta etapa

Saturni auspiciis...

Rado bih bio ostao duže na toj razini kontemplacije, ali jaje je nastavilo sa svojim usponom. Iz njega je zračila neka vrsta volje, namjere, koju sam osjećao, a da ju zapravo nisam razumio. Debljina stakla toliko se smanjila da sam imao utisak da bih mogao pružiti prste kroz njega; ali se to nisam usudio zbog straha da ga ne razbijem. Umjesto toga pokušao sam odgonetnuti što bi prosvijetlilo ovoga puta moje srce, moj duh i moju dušu.

Kad se jaje zaustavilo, opet sam osjetio isto oduševljenje s obzirom na takvu ljepotu i čistoću. Što sam više promatrao Zemlju, to sam više imao osjećaj biti u jedinstvu s njome i sa samim čovječanstvom. Iznova se pojavila eterična silueta kako bi me susrela. Iako je zračila više tamnoljubičaste tonove, jako je svjetlila te sam ju dobro mogao opažati. Potom mi ona reče:

„Gledaj veliko djelo Saturna: znanost služi vlastitom interesu čovječanstva i apsolutnom respektu prema prirodi. Ona se bavi samo time da doprinese dobrobiti svih ljudskih bića, poboljšava životne uvjete, kao i proširuje njihova saznanja ili, bolje rečeno, njihovo znanje. Drugim riječima, ona je postala duboko humanistička i stvarno je usmjerena na sreću svih.“

...Cosmica lex successit !

Sedma etapa

Solis auspiciis...

Iz iskustva sam znao da se mistični san – a sa sigurnošću je moj sadašnji to i bio – odvija općenito tako da odgovara nekoj vrsti sheme u odnosu na sinkronicitet, znanost o brojevima i zakon korelacije. Tako je to prije bio razum nego intuicija koji me naveo na razmišljanje da će nebeski uspon, koji sam doživio s takvom radoznalošću i takvim osjećajem sreće, biti upotpunjen jednom sedmom i zadnjom etapom. Stoga sam, kad se jaje ponovno počelo uzdizati, osjetio neku vrstu žalosti pri predodžbi da ću na kraju opet morati silaziti i vratiti se u svijet koji sam bio ostavio iza sebe. Ovaj osjećaj žalosti pratio me sve do točke za koju sam mislio da će biti zadnje zastajanje.

Zaista se jaje, u kojem sam se još uvijek nalazio, zaustavilo na blagi način. Staklo se toliko stanjilo da sam ga mogao opažati samo zahvaljujući njegovoj boji, koja je u međuvremenu postala duboko crvena. Još uvijek nisam mogao sebi objasniti kako je ta boja, koja se za vrijeme mog nebeskog uspona postepeno pojačavala, propustila kroz sebe ono što sam ugledao izvana bez ikakvog oštećenja. S te visine bilo je nemoguće točno raspoznati Zemlju, koliko god je svjetlila aura koja ju je okruživala.

Sada se prema meni pojavila eterična silueta sa zlatnim svjetlucanjem i – opet s tom karakterističnom blagošću – reče meni:

„Gledaj veliko djelo Sunca: religioznost je definitivno uzmakla pred spiritualnošću, koja nije zasnovana na vjerovanju nego na znanju. Velika većina ljudi očito prihvaća postojanje duše i zna da ona živi na Zemlji s ciljem razvijanja u kontaktu s drugima. Umjesto štovanja samo Boga Oca, Jahve, Alaha, Brahme ili drugih, čovjeku uspjeva razumjeti i respektirati božanske zakone u smislu prirodnih, univerzalnih i spiritualnih zakona. Čovječanstvo se nalazi na dobrom putu svoje regeneracije i čak svoje reintegracije.“

...Cosmica lex successit !

Riječi „regeneracija“ i „reintegracija“ još su uvijek odjekivale u meni kada sam ugledao približavanje iz šest smjerova prostora, šest spiritualnih bića koja su mi se pojavljivala za vrijeme svake etape mojeg nebeskog uspona. Ona su se okupila u krugu oko onog bića koje se upravo meni obratilo i intonirala glas OM devet puta uzastopno na tonu koji mi nije bio poznat. Kod devete intonacije pred mojim zapanjenim očima tih sedam bića sjedinilo se i proizvelo bijelu zvijezdu. Ona je nestala velikom brzinom u smjeru Zemlje i povezala se sa svjetlom koje je zračilo iz Zemlje.

Nekoliko trenutaka kasnije ugledao sam kako iz toga svjetla izlazi krilati lik ogromne veličine. Što se više približavao, to je dvojba bila manje moguća: radilo se o feniksu, toj mitskoj ptici koja je alkemičarima tako prirasla srcu. Kada sam ga vidio kako mi se približava, pomislio sam odmah na prikaz koji se nalazio u knjizi „*Tajne figure pripadnika Ruže i Križa*“, koju sam prije nekoliko dana opet pogledao, a koja je prvi puta bila tiskana u 18.

stoljeću; i koja je još uvijek osnova za meditaciju pripadnika Ruže i Križa. Tamo se pronalaze dva dvoglava feniksa, od kojih jedan drži Sunce, a drugi Mjesec u svojim kljunovima.

Van Sedmog Neba

Phoenicis auspicis...

Dok sam se prisjećao tog starog prikaza, nadalje sam promatrao feniksa. On je bio veličanstven i nosio je prekrasnu odoru od perja, koja je imala istu boju kao jaje u kojem sam se nalazio u levitaciji. Dok sam ga promatrao, zaključio sam da se jaje potpuno dematerijaliziralo – ili više spiritualiziralo – i da sam bio prepušten samome sebi. Rezultat je odmah bio vidljiv: brzinom koja oduzima dah, padao sam u prazninu; i bilo je sasvim očito da ću udariti u tlo i umrijeti...

U nekoliko sekundi ugledao sam najznačajnije trenutke ovoga života, koji bi sada trebao završiti, prije svega one koji su bili povezani s mojim putom Ruže i Križa, ali također i one koje sam doživio u kontaktu s ljudima bliskima mojemu srcu i koji su mi donijeli toliko sreće. Ipak nisam osjećao niti strah, niti kajanje. Znao sam da smrt ne znači konačni završetak naše egzistencije, nego samo tranziciju duše na spiritualnu razinu. Naravno da sam imao osjećaj da još moram ispuniti zadaće u ovome svijetu, ali za to je sada bilo prekasno; ja ću se reinkarnirati.

Prije nego što sam dostigao tlo, osjetio sam da sam uhvaćen. Pogledavši gore, shvatio sam da me feniks nježno uhvatio svojim kandžama i tako mi spasio život. On je nastavio letjeti i odveo me daleko iza Sedmog Neba. S te nebeske visine mogao sam vidjeti ne samo Zemlju, koja je još uvijek bila obavijena zračćim svjetlom svoje aure, nego također i druge planete našeg Sunčevog sustava, od Merkura, najmanjeg, sve do Jupitera, najmasivnijeg. Ali

opažanje, koje sam imao iznutra, nikako nije bilo astronomsko; više sam osjećao skrivenu energiju koja je iz njih zračila i mnogo bolje sam sada razumio smisao i značenje onoga što sam prethodno vidio.

Feniks se sada uputio prema Suncu, ostavivši iza sebe Zemlju, koja je zapanjujuće brzo postala svjetleća točka, izgubljena u prostoru. Iako smo se sve više približavali Suncu, mogao sam ga promatrati ne bivajući zaslijepljen; osim toga, uopće nisam osjećao vrućinu njegovih zraka. Više sam imao osjećaj da se produhovljavam sve do točke kada više nisam imao nikakvu svijest o svome tijelu i osjećao se u čistom stanju kao duša. Nikada prije nisam iskusio takav osjećaj slobode, čistoće i radosti.

Kad smo feniks i ja došli do točke da se rastvorimo u Suncu, pripremao sam se na to da doživim tu vezu s najvećom mogućom jasnoćom i intenzitetom na unutarnjoj razini. Istovremeno sam čuo glazbu izvanredne ljepote. U usporedbi s njome, najljepše simfonije sličile su dječjim djelima. Bez dvojbe, bila je to „glazba sfera“, koja je bila omiljena Pitagori, najmudrijem od svih mudraca. Potom mi je došla na um ova glazbena poezija, koja je poznata Iniciranima:

„Ut queant laxis
Resonare fibris
Mira gestorum
Famuli tuorum
Solve polluti
Labii reatum
Sancte ioannes.“

Umiren ovom kozmičkom melodijom, s povjerenjem sam dopustio da budem apsorbiran u Sunce, nakon što sam posljednji put pogledao u oči feniksa i zahvalio mu, ne toliko što mi je spasio život nego više za ono što sam doživio u njegovoj pratnji. Upravo sam u tom trenutku imao osjećaj da sam jedno s njime, točnije rečeno, da sam sjedinio svoju dušu s njegovom i time doživio „*kimijsko vjenčanje*“ za kojim svaki pripadnik Ruže i Križa teži. Potom se odvila iluminacija. Vraćajući se u svijesti sve do početka Stvaranja, prisustvovao sam Velikom prasku, toj ogromnoj kozmičkoj eksploziji iz koje je potekao svemir, koji se širi sve do širina Beskonačnosti.

Također sam vidio kako je Bog, apsolutna i vječna Inteligencija, svijest i energija, udahnuo nastajućem svemiru čistu i savršenu dušu i kako je ta Univerzalna Duša oživjela sva stvorenja koja ga nastanjuju eonima vremena. Ono što sam osjećao kao očigledno, bilo mi je tada potvrđeno: postoji beskonačno mnogo svjetova u Stvaranju i naš svijet je jedan među mnogim drugima. Neki su razvijeniji od našega, drugi manje razvijeni.

Zatim sam, kao u ubrzanom filmu, ugledao tijekom velikih etapa koje su vodile do oblikovanja Zemlje, počevši od vatrenog stanja kojeg je izvorno imala, sve do oblikovanja kontinenata koje danas poznajemo. Prisustvovao sam također pojavi života od prvih stvorenja koja su se razvijala u morima i oceanima, preko poznatog carstva dinosaurusu, pa do samog čovječanstva. Zasigurno ljudi ne predstavljaju posebno carstvo; oni su vrhunac procesa evolucije koji seže unatrag do prvih bića koja su nastanjivala naš planet.

Nakon toga na ekranu moje svijesti odvila se opća povijest čovječanstva, uključujući sve epohe i sve zemlje. U nekoliko trenutaka ugledao sam mnoga posebna događanja; začuđujuće, sva su bila pozitivna i izgrađujuća, što me opet navelo na misli o prekrasnim vizijama koje su mi se prethodno prikazale. Ovo me je putovanje kroz vrijeme učinilo vrlo sretnim i samo je doprinijelo tome da obnovim povjerenje koje sam oduvijek imao u čovjeka budući da znam da je on božanskog porijekla i da je duša, koja ga oživljava, temeljno dobronamjerna.

Pomislio sam da je ovo putovanje sada pri kraju, kada sam se ugledao u epohi u kojoj sam prvi puta bio poznat pod imenom Christian Rosenkreutz. Vrlo me dojmilo ponovno doživjeti inicijacijsko putovanje koje me dovelo do toga da utemeljim Red Ruže i Križa, isto tako kao u prošlom vremenu kada smo moja braća i ja zajedno zapisali naše znanje kako bismo ga predali svijetu. Među tim trenutcima bio je posebice i onaj kada smo napisali „*Liber Mundi*“, čemu smo pridodali naše vlastite komentare.

Radovao sam se već pri pomisli da „izvana“ vidim kako se moja smrt – ili točnije tranzicija moje duše – odvila i otkrijem grobnicu u kojoj je počivalo moje tijelo; tad me je alarm vozila trgnuo iz sna. Još je bila noć; ali umjesto da opet zaspim, ustao sam kako bih što točnije mogao zapisati ono što sam sanjao. Nakon što sam to učinio, meditirao sam do svitanja o značenju svega što sam za vrijeme tog neobičnog putovanja, van prostora i vremena, vidio i osjećao, pri čemu nisam zaboravio zahvaliti Bogu svoga srca što me inspirirao.

Razlog zbog kojeg vam želim obznaniti ovaj san jest misao da bi on u vama mogao izazvati korisne refleksije. Svjestan sam da je svijet početkom ove 2016. godine vrlo udaljen od idiličnih vizija koje sam opažao, a što sam nazvao „nebeski uspon“. Stanje Zemlje na mnogim područjima vrlo je uznemirujuće. Imaju li ove vizije predviđajuću vrijednost ili su samo fantastične projekcije budućnosti, za koju se nadam da će pripadati cjelokupnom čovječanstvu? Odlučite sami...

Tko još nije sanjao o svijetu koji bi, iako još uvijek nesavršen, ipak bio barem nešto bolji, gdje bi svatko mogao dobro živjeti, u bilo kojoj zemlji ili mjestu? Ako stvarno želimo, taj san može postati stvarnost. Naravno da je preduvjet za to odgovarajuće postupati, kako na individualnoj, tako i na kolektivnoj razini. Četiri stoljeća nakon objavljivanja „*Kimijskog vjenčanja Christiana Rosenkreutza*“, ovo „*Novo vjenčanje*“ je istovremeno poruka nade, kao i poziv da sebi danas predstavite kako bi moglo i trebalo izgledati čovječanstvo sutrašnjice. Upravo me to potaklo da vam ispričam svoj san.

Kao što sigurno znate, prijašnji alkemičari su se prije svega trudili transformirati neplemenite metale u zlato, uz pomoć Kamena mudraca. Kamen je bio sublimna supstancija koju su dobili procesom koji se sastojao od sedam

glavnih etapa. Među njima, uključujući i mene, bilo je nekoliko onih koji se nisu posvetili materijalnoj nego spiritualnoj alkemiji. Njihova namjera nije bila praviti zlato, nego više dostići mudrost. To je za sva vremena cilj pripadnika Ruže i Križa koji žive među vama, jer znam koliko oni žele doprinijeti napretku svijeta.

U „*Positio Fraternitatis Rosae Crucis*“, kojeg je izdao Stari i mistični Red Ruže i Križa 2001. godine, o alkemiji se može pročitati sljedeće:

„Sigurno vam je poznato da se govorilo kako su pripadnici Ruže i Križa u prošlosti prakticirali materijalnu alkemiju koja se sastojala u tome da se manje plemenite metale, kao kositar i olovo, pretvori u zlato. Pri tome se često nije uzimalo u obzir da su se istinski pripadnici Ruže i Križa zapravo posvećivali duhovnoj alkemiji kada su govorili o alkemiji. Također i mi, pripadnici Ruže i Križa u današnje vrijeme, dajemo prednost samo ovome obliku alkemije koja je svijetu potrebna više nego ikada. Duhovna alkemija se za ljudsko biće sastoji u tome da svaku svoju pojedinu grešku pretvori u suprotnost, kako bi se u konačnici dostigle one vrline na koje smo se prethodno osvrnuli. Ove vrline zapravo predstavljaju pravo dostojanstvo čovjeka, kojih je po svojem položaju dostojan samo onda ako mu uspije te vrline izraziti kroz svoje mišljenje, govor i postupke. Kada bi se svi ljudi, bez obzira na svoje religijsko uvjerenje, politički stav itd., potrudili doseći ove vrline, svijet bi nedvojbeno bio u boljem stanju.“

Godine 2014. AMORC je objavio drugi Manifest pod nazivom „*Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis*“. Nadopunjavajući „*Positio*“ na isti način kao što je i „*Confessio*“ nadopunjavao „*Fama*“, „*Appellatio*“ nije nepovezan sa snom

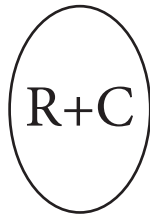
koji sam vam obznanio na ovim stranicama. Također bih čak rekao da taj Manifest sadrži ključ za to i pokazuje put koji se treba slijediti kako bi ovaj san, ova utopija, postao stvarnost. Nakon što ste pročitali i o tome meditirali, trebali biste – a za to vas usrdno molim – činiti isto i tako shvatiti potpuno značenje ovog „Novoga kimijeskog vjenčanja Christiana Rosenkreutzta“. Kako bih vas u to uvjerio, dopustite da navedem kratak izvadak iz „Appellatio“:

„Prema antropolozima, ‘moderni’ se čovjek pojavio na Zemlji prije otprilike 200000 godina. U usporedbi s trajanjem jednog ljudskog života, to izgleda vrlo mnogo. Ali u smislu evolucijskih ciklusa, on se nalazi u svojoj adolescenciji i pokazuje sve karakteristike toga: on traži vlastiti identitet, traži svoju sudbinu, on je bezbrižan i čak lakomislen, osjeća se besmrtnim, sklon je ekscesima, omalovažava razboritost i podruguje se zdravom ljudskom razumu. Ovaj evolucijski stupanj, sa svojim poteškoćama, ispitima i porazima, ali jednako i sa zadovoljstvima, uspjesima i nadama, neminovan je korak koji mu omogućuje rasti, sazrijevati, razvijati se i na kraju naći ispunjenje, a to znači ostvarivati se na materijalnoj i spiritualnoj razini. Kako bi to dostigao, on mora odrasti.“

S ovim ću vas mislima prepustiti sada vašim radovima, a sam nastaviti sa svojim. Kao što sam vam na početku rekao, i nadalje ću se brinuti o sudbini Reda Ruže i Križa. Možda ćemo se jednog dana susresti. Bilo kako bilo, dopustite mi da izrazim svoje bratske misli i predam vam najbolje želje za istinski unutarnji mir, s nadom u budućnost koja bi za cijeli svijet mogla biti toliko lijepa, koliko je to najviše moguće...

! ΔhΛτ ΔΔΔ Λhζr

Zapečaćeno 6. siječnja 2016.

RC-godina 3368.

